

МВС України
Харківський національний університет
внутрішніх справ

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ
АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ
ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ**

Збірник матеріалів
науково-практичної конференції

(м. Харків, 15 квітня 2015 р.)

Харків 2015

УДК 351.74.001.73(477)
ББК 67.9(4УКР)301.163я43
А43

ОРГКОМІТЕТ КОНФЕРЕНЦІЇ:

- голова – ректор Гусаров Сергій Миколайович;
заступник голови – в.о. першого проректора полковник міліції Головоко Олександр Миколайович;
секретар – доцент кафедри адміністративної діяльності ОВС факультету з підготовки фахівців для підрозділів міліції громадської безпеки та кримінальної міліції у справах дітей підполковник міліції Руколайніна Ірина Євгенівна.
члени оргкомітету:
– начальниця кафедри адміністративного права та процесу полковник міліції Салманова Олена Юрівна;
– начальник кафедри адміністративної діяльності ОВС факультету з підготовки фахівців для підрозділів міліції громадської безпеки та кримінальної міліції у справах дітей підполковник міліції Безпадова Ольга Ігорівна;
– начальник відділу зв'язків з громадськістю полковник міліції Щербакова Ірина Василівна;
– начальник відділу організації наукової роботи підполковник міліції Мірошніченко Оксана Станіславівна;
– начальник інформаційно-технічного відділу підполковник міліції Полховський Олександр Миколайович;
– начальник відділу організації служби підполковник міліції Тарасенко Віталій Миколайович;
– начальник відділу матеріального забезпечення Коланця Олексій Вікторович;
– директор загальної бібліотеки Процьких Тамара Олексівна.

*Друкуються відповідно до доручення
Харківського національного університету внутрішніх справ
від 19.02.2015 №17.*

Актуальні проблеми адміністративно-правового забезпечення діяльності органів внутрішніх справ України : зб. матеріалів наук.-практ. конф. (м. Харків, 15 квіт. 2015 р.) / МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. – Харків, 2015. – 248 с.

У збірнику знайшли відображення наукові розробки науково-педагогічних працівників, ад'юнктів, слухачів магістратури та здобувачів Харківського національного університету внутрішніх справ та інших юридичних вузів України, присвячені розкриттю проблем, що існують в основних галузях правоохоронної та правозастосовної діяльності, в першу чергу – в ОВС України, на сучасному етапі реформування системи правоохоронних органів України.

Збірник буде цікавим для науковців, правоохоронців-практиків, ад'юнктів, аспірантів, курсантів, студентів та слухачів вищих навчальних закладів юридичного профілю.

УДК 351.74.001.73(477)
ББК 67.9(4УКР)301.163я43

Матеріали викладено в авторській редакції.

4. Щодо Закону «Про очищення влади» (Закон «Про люстрацію») в Україні : проміжний висновок Венеціанської комісії від 16.12.2014 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD\(2014\)044-ukr](http://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD(2014)044-ukr)

5. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення механізму відновлення довіри до судової влади : проєкт закону України від 29.01.2015 № 1881 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=53747.

Одержано 02.04.2015

УДК 347.96

Віталій Борисович ПЧЕЛІН,

кандидат юридичних наук,

доцент кафедри адміністративного права та процесу

Харківського національного університету внутрішніх справ

ПРАВОВІ ЗАСАДИ ДІЯЛЬНОСТІ СЛУЖБИ СУДОВИХ РОЗПОРЯДНИКІВ

Відповідно до ст. 130 Конституції України держава взяла на себе обов'язок щодо забезпечення, зокрема, належних умов для функціонування судів [1]. Не викликає сумніву, що однією із основоположних серед наведених вище умов виступає умова щодо підтримки додержання виконання встановлених під час здійснення судового процесу правил, а також забезпечення виконання рішень головуючого в судовому засіданні. Задля виконання вищезазначеного завдання було спеціально створено службу судових розпорядників.

Основним нормативно-правовим актом, у відповідності до якого побудована діяльність усіх державних органів та їх посадових осіб, безумовно, виступає Конституція України від 28 червня 1996 року, в якій, як ми зазначали вище, встановлено, що держава забезпечує належні умови для функціонування судів і діяльності суддів [1]. Більш детально правові засади організації судової влади розкрито в законі України «Про судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 року. Так, відповідно до ч. 9 ст. 149 вищенаведеного нормативно-правового акта до штату апарату судів загальної юрисдикції входять, зокрема, судові розпорядники. Більш того, питанню служби судових розпорядників присвячена ст. 153 зазначеного Закону, в якій встановлено, що

в кожному суді діє служба судових розпорядників. Судові розпорядники забезпечують додержання особами, які перебувають у суді, встановлених правил, виконання ними розпоряджень головуючого в судовому засіданні. Судові розпорядники призначаються на посаду та звільняються з посади керівником апарату відповідного суду. Також закріплено, що правовий статус судового розпорядника як працівника апарату суду визначається законом України «Про державну службу» від 16 грудня 1993 р. [3].

Більш того, правові засади діяльності судових розпорядників визначено на рівні процесуального законодавства. Так, відповідно до ст. 255 Кодексу України про адміністративні правопорушення в справах про адміністративні правопорушення протоколи про правопорушення мають право складати, зокрема, судові розпорядники [4]. Разом із тим безпосередні завдання, виконання яких покладено на судового розпорядника, розкриваються в положеннях Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року [5], Кодексу адміністративного судочинства України від 6 липня 2005 року [6] та Кримінального процесуального кодексу України від 13 квітня 2012 року [7]. Слід наголосити на тому, що вищенаведені положення процесуального законодавства мають майже аналогічний зміст і зазначають, що судовий розпорядник є учасником відповідного (цивільного, адміністративного, кримінального) процесу. Також у контексті досліджуваного питання необхідно звернути увагу на ще один процесуальний законодавчий акт – Господарський процесуальний кодекс України від 6 листопада 1991 року, який визначає правові засади діяльності господарських судів [8]. У вищенаведеному нормативно-правовому акті немає жодної згадки про судових розпорядників. Отже, на нашу думку, дивлячись на те, що судовий розпорядник як учасник відповідного (адміністративного, цивільного, господарського, кримінального) процесу в кожному з них виконує аналогічні функції, необхідним є внесення змін до процесуального законодавства в частині впорядкування переліку завдань, які виконує судовий розпорядник. При цьому Господарський процесуальний кодекс необхідно доповнити відповідною нормою, яка б визначала правові засади діяльності судового розпорядника як учасника господарського процесу.

Більш детально питання, пов'язані з діяльністю судового розпорядника, розкрито на підзаконному нормативно-правовому рівні. При цьому, серед недоліків вищенаведених нормативно-правових актів слід виділити їх застарілість та неузгодженість з іншими законодавчими актами. Як приклад, можна навести посилання в таких актах на норми вже не чинного закону України «Про судоустрій» від 7 лютого 2002 року та посилання на нормативно-правові акти підзаконного характеру, що також втратили чинність. Окрім цього, серед недоліків варто назвати велику кількість підзаконних нормативно-правових актів, що визначають правові засади діяльності судових розпорядників. Вищенаведені недоліки правового регулювання діяльності судових розпорядників безумовно ускладнюють сприйняття законодавства, приводять до плутанини та негативним чином впливають на роботу всієї служби в цілому. На нашу думку, вирішення вищенаведеної проблеми можливо шляхом прийняття єдиного нормативно-правового акта, який би слугував основоположною правовою засадою діяльності служби судових розпорядників – закону України «Про службу судових розпорядників».

Таким чином, з огляду на вищенаведене можна дійти висновку, що належне визначення правових засад діяльності судових розпорядників є однією з основоположних умов ефективного функціонування служби судових розпорядників у цілому. При цьому, серед нагальних проблем, що належить вирішити задля виконання такого завдання, є узгодження положень процесуального законодавства в частині визначення правового статусу судового розпорядника, скасування більшості підзаконних нормативно-правових актів та прийняття закону України «Про службу судових розпорядників», що слугував би основоположною правовою засадою діяльності судових розпорядників.

Список використаних джерел

1. Конституція України : від 28.06.1996 // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Про судоустрій і статус суддів : закон України : від 07.07.2010 № 2453-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 41–42, 43, 44–45. – Ст. 529.
3. Про державну службу : закон України : від 16.12.1993 № 3723-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 52. – Ст. 490.

4. Кодекс України про адміністративні правопорушення : закон України від 07.12.1984 № № 8073-X // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1984. – Додаток до № 51. – Ст. 1122.

5. Цивільний процесуальний кодекс України : закон України від 18.08.2004 № 1618-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 40–41. – Ст. 492.

6. Кодекс адміністративного судочинства України : закон України від 06.07.2005 № 2747-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 35–36, 37. – Ст. 446.

7. Кримінальний процесуальний кодекс України : закон України від 13.04.2012 № 4651- VI // Офіційний вісник України. – 2012. – № 37. – Ст. 1370.

8. Господарський процесуальний кодекс України : закон України від 06.11.1991 № 1798-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 6. – Ст. 56.

Одержано 25.03.2015

УДК 342.9

Сергій Анатолійович РЕЗАНОВ,

кандидат юридичних наук,

доцент кафедри адміністративної діяльності ОВС

факультету з підготовки фахівців для підрозділів міліції

громадської безпеки та кримінальної міліції у справах дітей

Харківського національного університету внутрішніх справ

РОЛЬ ТА МІСЦЕ АДМІНІСТРАТИВНОГО РОЗСУДУ У ПРОЦЕСІ ПРАВОЗАСТОСУВАННЯ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Щоденно за допомогою правозастосовчої діяльності вирішується безліч управлінських справ і реалізуються численні функції управління. Застосування права суттєво впливає на правове регулювання суспільних відносин. В процесі застосування норми права до конкретної ситуації (випадку) на остаточне прийняття рішення значний вплив справляє орган, який цю норму застосовує. Встановлення і оцінка факту, з яким норма пов'язує виникнення певних правовідносин, залежить від ряду чинників, як об'єктивного, так і суб'єктивного характеру.

В нормі права не можливо передбачити всіх життєвих випадків і обставин. Тому вона залишає певний простір, який має заповнити орган, який застосовує норму. При цьому орган